

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת מוריה צ'רקה

תובעים
1. אסתר יוסף
2. עובדיה יוסף
ע"י ב"כ עוה"ד אורלי בראנשטיין

נגד

נתבעים
1. הוצאת עיתון הארץ בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד ירון שלמי

2. אושרת דיין
ע"י ב"כ עוה"ד משה מל רוזן

פסק דין

1

2 התביעה שבפני עניינה בכתבה מיום 1.4.12 (להלן: "הכתבה"), אשר פורסמה על ידי הנתבעת 1 (להלן:
3 "העיתון"), במסגרתה ישנו ציטוט מפי הנתבעת 2 (להלן: "אושרת" או "הנתבעת 2"), ואשר לטענת
4 התובעים מהווה לשון הרע המזכה אותם בפיצוי עפ"י חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965 (להלן:
5 "החוק").

6

הכתבה וטענות לשון הרע

7 1. להלן נוסחה המלא של הכתבה כפי שמופיע בכתב התביעה (ההדגשות גם הן כפי שמופיע בכתב
8 התביעה):

9

למרות התייעוד- לא הואשמו

10

שוטרת ובעלה היו מעורבים בדקירת בעלי עסק מתחרה

11

12 כתב אישום חמור הוגש לפני כשבועיים לבית המשפט המחוזי בירושלים נגד
13 אריק עמוס, תושב מעלה אדומים כבן 35, בגין ניסיון רצח. זאת על רקע
14 דקירת שני בני אדם במרכז המסחרי "יהלום" סמוך לקניון במעלה אדומים,
15 לפני כשלושה שבועות. על פי האישום, עמוס ביצע את התקיפה בגלל סכסוך
16 בין בתי עסק לממכר מזון מהיר, שאחד מהם שייך לבני משפחתו. כעת
17 מתברר כי בני המשפחה המדוברים הם עובדיה ואסתר יוסף, חותניו של
18 הנאשם - שניהם אנשי משטרה.

18

19 **עובדיה יוסף שימש עשרות שנים בתפקיד בכיר בתחנת מעלה אדומים,**
20 **ואילו אסתר משרתת עדיין במשטרה, כקצינת מודיעין במטה הארצי**
21 **בירושלים.** שניהם היו במקום בבוקר הדקירה והיו מעורבים בוויכוח
שהוביל אליה. מצלמות האבטחה במקום תיעדו את עובדיה כעשרים דקות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 לפני האירוע, כשהוא מתנצח עם בעלי העסק המתחרה. נגד השניים הוחלט
2 שלא להגיש כתב אישום, לאחר שיוסף נחקר באזהרה.
3 לדברי עדי ראייה, הוא דרש מהם כי יסלקו מהמדרכה שולחנות וכיסאות
4 שהציבו מול פתח העסק שלהם ואף איים כי אם לא יעשו כן "ישרוף להם
5 את השווארמה", כך לדברי אחד העובדים. לאחר דקות של וויכוח החל יוסף
6 לבעוט בשולחנות ובכיסאות ועזב את המקום בכעס. כעשרים דקות לאחר
7 מכן הגיע למקום חתנו, אריק עמוס, עם סכין גדולה לחיתוך בשר שווארמה
8 ודקר את בעלי העסק המתחרה, לפי האישום, ואת אחיה של אשתו. השניים
9 נפצעו קל ופוננו לבית החולים, ואילו הנאשם ובניהם של הזוג יוסף, המנהל
10 את העסק, נעצרו על ידי משטרת מעלה אדומים.
11 על אף העולה ממצלמות האבטחה ועדויות עוברי אורח, המשטרה לא מצאה
12 לנכון להמליץ לפרקליטות על העמדתם לדין בגין מעורבות, ישירה או
13 עקיפה, בתקיפה שהובילה לדקירה.
14 "חודשיים אחרי שפתחתי את השווארמה פתח מישהו עסק לבגטים 50 מטר
15 ממני", סיפרה אושרת דיין, בעלת דוכן השווארמה, שבעלה ואחיה נדקרו
16 באירוע. "הבן של השוטרים היה בא אלי ודרש שאני לא אמכור בגטים.
17 בחודש האחרון התחילה מלחמה. הוא בא המון פעמים ודרש שאני לא אפתח
18 בשישי". הוויכוח הגיע לשיאו בבוקר חגיגות העדלאידע בחג פורים האחרון.
19 "הוא כנראה קינא", אמרה דיין, "ראה כמה לקוחות באים אליי ואצלו אף
20 אחד". יוסף ניגש למסעדה של דיין ואיים כי עליהם לפנות את המעבר
21 לאלתר. כעבור כמה דקות חזר עם הבן שלו. "תוך כדי האמא (אסתר יוסף
22 ע"ר) כל הזמן המשיכה להסתובב פה", אמרה דיין, "הסתכלה מרחוק על
23 בעלה משתולל, לא יודעת מה רצתה".
- 24 2. במאמר מוסגר יצויין כי מצילום הכתבה שצורף לכתב התביעה ולתצהירי התובעים ניתן
25 לראות כי הציטוט דלעיל אינו שלם, וכי לאחר הציטוט האמור נוספה כותרת משנה באותיות
26 גדולות:
- 27 "עוברי אורח סיפרו כי השניים איימו על המתחרה ולקחו חלק בעימות שבו
28 נדקר"
- 29 3. בסוף הכתבה, לאחר אותה כותרת משנה, ישנה פיסקה נוספת, אשר זו לשונה:
- 30 "לדברי עדי ראייה, עמוס נכנס לבית העסק של חותניו, לקח סכין שווארמה
31 והחל לרדוף אחרי אחיה של דיין. 'אחי רץ נכנס בילדה קטנה ונפל. אריק
32 [עמוס] החל לדקור אותו ואמר 'היום אתה מת. היום אני הורג אותך'. ואח
33 שלי ניסה להדוף אותו עם הרגלים. הוא (עמוס- ע"ר) בחר די חסון. בכל
34 אותו הזמן עמדו בסמוך בני הזוג יוסף וצפו בנעשה. במשטרה סירבו להגיב
35 לדברים."
- 36 4. ס' 9 לכתב התביעה פירט את הפרטים הבלתי נכונים, לטענת התובעים, מתוך הכתבה:
- 37 "בניגוד לכתב בכתבה, התובעים אינם בעלי העסק הנזכר בכתבה; התובעת
38 1 מצויה בפנסיה ואף לא שימשה כקצינה; התובעת 1 לא נכחה במקום בעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 האירוע; התובע 2 בעת האירוע היה עסוק בהכנת בגטים, כשגבו למקום
2 האירוע; בין התובעים ובין הנתבעת 2 לא שררה 'מלחמה', אם כי, מן הכתבה
3 הושטו איומים בהם איימה הנתבעת 2; בנם של התובעים כלל לא דרש, כי
4 הנתבעת 2 לא תמכור בגטים."

5 .5. סי' 14 לכתב התביעה מדגיש כי התביעה אינה מכוונת רק כנגד אותם פרטים לא נכונים
6 שפורטו בסעיף 9, כפי שצוטט לעיל, וגם אינו מצומצם רק כנגד ניסוח הכותרת לכתבה, אלא
7 הוא מכוון לפרסום כולו, כפי שצורף לכתב התביעה, וצוטט לעיל.

8 הצדדים, האירועים שעמדו במרכז הכתבה, וטענות הצדדים

9 .6. התובעים, בני זוג, הועסקו כשוטרים במשך שנים רבות. התובעת 1 היתה שוטרת במשך 32
10 שנים, ושימשה בתפקידה האחרון כמזכירת מדור ומוקדנית מענה לנפגעי עבירה באגף
11 החקירות במטה הארצי. בתפקידה הקודמים שימשה התובעת באגף המודיעין של המשטרה.
12 התובעת פרשה לגמלאות ממשטרת ישראל בשנת 2011, סמוך לפני האירועים העומדים
13 במוקד התביעה (עמ' 21 ש' 28, וכן עמ' 29 ש' 17 - 26).

14 .7. התובע 2 היה שוטר במשך 27 שנים, ובתפקידו האחרון שימש במשך 3 שנים כראש משרד
15 ניהול בתחנת מעלה אדומים. התובע פרש לגמלאות בשנת 1999. ניכר בשני התובעים שעובדת
16 היותם שוטרים במשטרת ישראל במשך שנים ארוכות היתה משמעותית מאד עבורם. כך
17 למשל טענו התובעים שהכתבה נעשתה מתוך כוונה לפגוע במשרתם כשוטרים (ר' סי' 4 לכתב
18 התביעה), אף שהיא פורסמה לאחר פרישתם. גם בעדותו בעל פה התייחס התובע לעצמו כאיש
19 משטרה בהווה (ר' עמ' 9 ש' 12 ושוב שם בשי' 19 ושוב בעמ' 11 ש' 25 ובעמ' 17 ש' 31), ואף
20 סיפר שהוא נהג ללכת להרמת כוסית בתחנת מעלה אדומים (עמ' 12 ש' 1).

21 .8. מעדות התובעים עולה כי בנם ניהל עסק לממכר מזון במרכז המסחרי (להלן ולשם קיצור:
22 "העסק"), וכי הם עצמם לא היו זרים לעסק, אלא "סייעו לו בהפעלת המקום" (סי' 3 לתצהיר
23 התובעת וסי' 3 לתצהיר התובע). התובע העיד כי הוא ראה בעסק עסק שלו (עמ' 17 ש' 19) וכי
24 הוא מימן את העסק (עמ' 20 ש' 31).

25 .9. אשרת, הנתבעת 2, ניהלה עסק לממכר מזון בסמיכות מקום לעסק.

26 .10. ביום 8.3.12, בחג הפורים, שהה התובע בבית העסק החל מהשעה 8:00 בבוקר. אין מחלוקת
27 כי בשלב מסוים התלקח ויכוח בין התובע לבין אשרת, במסגרתו התובע "היזו ברגלו" או בעט
28 באחד השולחנות והפיל כיסא. בלהט הדברים התובע איים על אשרת (כגרסת הנתבעת, וכפי
29 שנקבע בכתב האישום אודותיו יפורט בהמשך) ואו אשרת איימה על התובע (כגרסת התובע).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

11. נראה כי הן התובע והן הנתבעת 2 סיפרו על הויכוח לבני משפחה, והתובעת בכלל זה, אשר הגיעו למרכז המסחרי, בין במקרה, בין על מנת להביא להרגעת הרוחות, ובין על מנת להלהיטן. כך או כך, בשעה 12:30 לערך, חתנם של התובעים, אריק עמוס, (להלן: "החתן") דקר את בעלה של אשרת ואת אחיה.
12. התובע וכן שני בניו וחתנו נחקרו במשטרה (תחנת מעלה אדומים) בגין אירוע הדקירה, כאשר התובע נחקר באזהרה בחשד לתקיפה הגורמת חבלה של ממש ותגרה במקום ציבורי (ר' הודעת התובע במשטרה אשר צורפה לתצהיר הכתב, עוז רוזנברג). בסופו של יום, רק החתן הועמד לדין, וזאת באשמת נסיון רצח, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, חבלה בכוונה מחמירה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. כתב האישום שהוגש נגד החתן מפרט גם את חלקו של התובע באירוע:
- "בתאריך 8.3.12 בשעה 11:00 לערך ניגש עובדיה יוסף (התובע – מ.צ.) אביו של עוז אל אושרת ודרש ממנה להזיז שולחנות ישיבה ושלט בצורת משולש שהציבה מחוץ למסעדתה ואשר לטענתו חסמו את הגישה לעסק של בנו. אושרת סירבה להזיז את השולחנות והשלט ובין השניים התפתח ויכוח מילולי, אשר בסופו בעט עובדיה (התובע – מ.צ.) באחד השולחנות ואיים על אושרת ולאחר מכן חזר למסעדה של בנו. כעבור חצי שעה לערך ניגשו עוז ואביו (התובע – מ.צ.) אל אושרת ושוב התפתח ויכוח מילולי אשר כלל גידופים ואיומים. בשלב מסוים הצטרף גם הנאשם (חתנו של התובע – מ.צ.) לויכוח. בסמוך לאחר מכן, בשעה 12:30 לערך, בעקבות הוויכוחים המתוארים בסעיפים 2 ו-3 לעיל, התפתח ברחבה הסמוכה ... ויכוח בין הנאשם ואדם נוסף ... מצד אחד לבין נחום דיין אחיה של אושרת וספי קינן, בעלה של אושרת מצד שני." (כל ההדגשות, כאן ובהמשך, הן הדגשות שלי – מ.צ.)
- למרות שכתב האישום נגד החתן מציין שני אירועים בהם התובע איים על הנתבעת 2, לא הוגש נגדו כתב אישום בגין איומים אלו (עמ' 16 ש' 30 – 31).
13. בעקבות הגשת כתב האישום נגד החתן, פרסם העיתון את הכתבה שצוטטה לעיל.
14. התובעים טוענים שהפרסום מהווה לשון הרע, שכן כותרתו מייחסת להם מעורבות בדקירה ומרמזת על שחיתות לכאורה מצדם, כאילו שלמרות שהיו ראיות נגדם, הם לא הואשמו בשל היותם שוטרים.
15. "לחילופין ובנוסף" טוענים התובעים שקיימת להם עילת תביעה כלפי הנתבעים גם לפי ס' 35 לפקודת הניזקין [נוסח חדש], שכן הנתבעים התרשלו כלפיהם בפרסום "שקרי" בלשון "משתלחת ונחרצת", בכך שנמנעו מלבדוק את אמינות המידע שהגיע אליהן טרם פרסומו, ובכך שנמנעו מלהציג גם את גרסתם שלהם לאירועים (ר' ס' 22 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

16. העיתון לא הכחיש בכתב ההגנה את הפרסום המיוחס לו, ואף לא טען בסיכומיו שהפרסום אינו בגדר לשון הרע, אלא שטען כי הוא נכון, וזאת בהתבסס, בין היתר, על כתב האישום שהוגש נגד חתנם של התובעים. העיתון טען כי הפרסום כוון נגד העובדה שכתב האישום מייחס לתובע מעורבות בוויכוח אשר בעקבותיו אירעה הדקירה וביצוע עבירה של איומים, וכי למרות עובדה זו, התובע לא הועמד לדין.
17. העיתון הדגיש בכתב ההגנה שהכתבה ייחסה לתובעים מעורבות באירועים שהובילו לדקירה, אך לא בדקירה עצמה, וטען שהפרסום אודות המעורבות הוא פרסום אמת, שהיה בו עניין ציבורי. העיתון הוסיף וטען שכלל שישנם בכתבה פרטים לא מדויקים, אין הם אלא בגדר פרט לוואי, שאין בו פגיעה של ממש, כאמור בס' 14 לחוק.
18. עוד טען העיתון להגנת תום הלב בפרסום, ולהעדר כוונה לפגוע, וכי פרסום הידיעה לא חרג מהסביר בנסיבות העניין אשר נעשה כחלק מעבודה עיתונאית אחראית.
19. באשר לעילת הרשלנות, טען העיתון שפקודת הנזיקין אינה מקימה עילת תביעה מקום שהחוק קובע עילת תביעה פרטיקולרית.
20. הנתבעת 2 אף היא לא הכחישה את האמירות שיוחסו לה בכתבה ושנכתבו במירכאות, אם כי היא לא זכרה אם הציטוט מדויק, או שהוא משקף אך את רוח הדברים שאמרה. מעבר למה שצוטט מפיה, הכחישה הנתבעת 2 כל אחריות למה שנכתב בשאר הכתבה, לניסוח או לכותרת. הנתבעת 2 הבהירה שבדברים שאמרה, ואשר צוטטו במירכאות, אין משום לשון הרע, והוסיפה וטענה שעל הדברים שאמרה חלה הגנת "אמת דיברתי", וכי הדברים נאמרו בתום לב, ומתוך הגנה על עניין אישי כשר.
21. שתי הנתבעות גם יחד הכחישו את הנזק הנטען, ואת זכותם של התובעים לפיצוי ללא הוכחת נזק.

גדר המחלוקת

22. בפתח ישיבת ההוכחות טענו הנתבעות שכל טענות התובעים הנוגעות לכותרת המשנה ולפסקה האחרונה של הכתבה, כפי שצוטטה בסעיף 2 לעיל, הן בגדר הרחבת חזית, ועל כן יש למוחקן. טענה זו נטענה בהתבסס על רעא 2291/12 מרדכי הלפרין נ' חיים איצקוביץ, שם נפסק כי:

- "סבורני, שאכן קיימת בעייתיות מסוימת בהידרשותן של הערכאות הקודמות לחלקים מהפרסום שלא הובאו בצורה מפורשת בכתב התביעה של המשיב. כידוע, לא ייתן בית המשפט לתובע פסק דין על סמך עילה שונה מזו שנטענה בכתב התביעה, אלא אם גילה הנתבע, בפירוש או מכללא, את הסכמתו לכך

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 (יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי 153 (מהדורה שביעית, 1995), להלן : סדרי הדין
2 האזרחי)... יתרה מכך, כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי
3 העניין) מהוות את הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר
4 נקבע, כי התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו,
5 ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש
6 התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה (ע"א 594/66 אהרוני נ' בנק
7 י. ל. פויכטונגר בע"מ, פ"ד כא(1), 160, 163 (1967); המר' (מחוזי י-ם) 688/66
8 בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ נ' אהרוני, פ"מ נד 291, 293-295 (1966); ת"פ (מחוזי
9 י-ם) 119/53 היועץ המשפטי לממשלת ישראל נ' "קול העם", בערבון מוגבל, פ"מ
10 ת 396 (1953), בפס' 5 לפסק דינו של השופט ב' הלוי; אורי שנהר דיני לשון הרע
11 (Collins v Jones [1955] 1 Q.B. 564, at 571); ראו גם: (1997) 421-420.
12 אמנם, כאשר פרסום לשון הרע נעשה בכתב, מהווה אותו פרסום "מסמך
13 מהותי", והתובע צריך לצרפו לכתב התביעה (סדרי הדין האזרחי, בעמ' 177-
14 174). אלא שאין בצירוף הפרסום, כשלעצמו, כדי להקים פלוגתא בין הצדדים
15 בגין כל ביטוי וביטוי המופיעים בפרסום... אוסף ואצין, מבלי לקבוע מסמרות
16 בדבר, כי ייתכנו מצבים בהם יוכל התובע לבסס את תביעתו על פרסום שצורף
17 כולו, וזאת כאשר ציין במפורשות בכתב התביעה, כי הוא תובע בגין כל
18 הביטויים בפרסום. רק כך יובטח, כי הנתבע ידע להתגונן בפני הפרסום כולו.
19 מטבע הדברים, יתאימו מצבים אלה למקרים בהם הפרסום הוא קצר ומתוחם.
20 ברם, במרבית המקרים, יש לדרוש שהמילים שנכתבו או נאמרו, ואשר מקימות
21 לטענת התובע עילת תביעה לפי החוק, יובאו בכתב התביעה במפורש, ומוטב
22 בצורה של ציטוט (GATLEY ON LIBEL AND SLANDER §28.11, pp. (11th ed., 2008). 967-969). משכך, ככלל, אין די בהבאת אמירות מסוימות
23 מתוך הפרסום רק על מנת "לסבר את האוזן בדוגמאות".
24
- 25 23. אכן, הלכה היא כי אין בצירוף הכתבה כדי להקים פלוגתא בין הצדדים בגין כל ביטוי וביטוי
26 בה, אולם כיוון שסעיף 14 לכתב התביעה מציין במפורש שהתביעה נוגעת לכל הכתבה, ולא
27 רק לקטע שצוטט בגוף כתב התביעה, לא ניתן לומר שהנתבעות לא ידעו שעליהן להתגונן מפני
28 הפרסום כולו.
- 29 24. יתרה מזו, עיון בתצהירים שהוגשו מטעם הנתבעות מלמד שהיתה בהם התייחסות גם לאותה
30 פיסקה אחרונה (ר' למשל סעיף 7 לתצהיר מטעם הנתבעת 1 וס' 47 ו- 50 לתצהיר הנתבעת 2),
31 באופן שמלמד שהן ידעו שעליהן להתגונן גם מפני טענות התובעים לפיהם היא מהווה לשון
32 הרע.
- 33 25. לפיכך, אין בהתייחסות לפיסקה זו משום הרחבת חזית, ובחינת הפרסום תיעשה גם בשים
34 לב לאותה פיסקה.
- 35 26. התביעה הוגשה הן בעילה לפי חוק איסור לשון הרע והן בעילת הרשלנות, אולם נראה כי ישנה
36 חפיפה רבה בין שתי העילות, וחפיפה בין הנזקים הנתבעים על פי כל אחת מהן. לעניין זה כבר
37 נפסק כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 "בשונה מבית משפט קמא, אני סבור שניתן היה להסתפק בדיון בעוולת לשון
 2 הרע ולא היה צורך להיזקק לעוולת הרשלנות (השוו: ע"א 6903/12 Canwest
 3 [Global Communications Corp](#) נ' עזור, פסקה 5 (22.7.2015)). [חוק](#)
 4 [איסור לשון הרע](#) נועד להגן על שמו הטוב של האדם, ולאזן בין זכות זו לבין
 5 חופש הביטוי וערכים נוספים (ע"א 4534/04 [רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ](#),
 6 [פ"ד נח\(3\) 565, 558 \(2004\)](#); ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 12 (4.8.2008);
 7 דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פסקה 19 לפסק-דינו של הנשיא
 8 א' גרוניס (18.9.2014)). פגיעה בשם הטוב גוררת עימה באופן כמעט אינהרנטי
 9 גם עוגמת נפש, אשר נמנית לפיכך על סוג הנזקים שהעוולה נועדה להגן מפניהם
 10 ולפצות עליהם (השוו: רע"א 5237/06 מדינת ישראל-הנהלת בתי המשפט נ'
 11 מנסור, פסקה 7 (6.7.2008); אורי [שנהר דיני לשון הרע](#) 386 (1997)). גם
 12 התנהגויותיהן העולתיות של המערערות מתכנסות כולן אל תוך יסודות
 13 העוולה של לשון הרע, ואין כל צורך לפתוח "מסלול" תביעה נוסף לפי עוולת
 14 הרשלנות. פסיקת פיצויים בגין עוולות שונות באותו מקרה עשויה להידרש
 15 לעיתים, אך במקרים כאלה יש להיזהר מפני כפל פיצוי בגין נזק יחיד. להרחבה
 16 בדבר מערכת היחסים בין עוולת הרשלנות ללשון הרע ראו: תמר [גדרון "לשון](#)
 17 [הרע - עוולת](#) רשלנות?": המשפט ד 219 (תשנ"ט); אורי [צור "לשון הרע - עוולת](#)
 18 רשלנות? – תגובה" המשפט ד 239 (תשנ"ט). (ע"א 7426/14 פלונית נ' אורי
 19 דניאל (14.3.16))
- 20 27. גם במקרה שבפני, אין מקום להיזקק לעוולת הרשלנות, אשר מבחניה זהים למבחנים
 21 שננקטים במסגרת הדיון אודות ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, ובפרט בבחינת
 22 הגנת עיתונאות אחראית. שכן ממה נפשך, אם התקיימה הגנת עיתונאות אחראית, לא ניתן
 23 לומר שהעיתון התרשל, ואם התרשל, לא ניתן לומר שנהג כעיתון אחראי. גם הנזקים חופפים,
 24 ובשני המקרים התביעה היא לנזק לא ממוני עקב הפגיעה בשם הטוב. בנסיבות אלה, יוגבל
 25 הדיון לדיון באחריות הנתבעות על פי חוק איסור לשון הרע.
- 26 28. חשוב לציין כבר בשלב זה שלמרות שמכותרת הכתבה משתמע שהתובעים היו מעורבים
 27 בדקירה, מקריאת הכתבה עצמה ברור שמי שביצע את הדקירה היה חתנם של התובעים,
 28 בעוד שהתובעים היו מעורבים באירועים שהובילו אליה, הא ותו לא. הדקירה עצמה מתוארת
 29 בכתבה פעמיים, בפיסקה השלישית ובפיסקה האחרונה, ובשתי הפעמים ברור באופן שאינו
 30 משתמע לשתי פנים שהחתן הוא שדקר:
- 31 "כעשרים דקות לאחר מכן הגיע למקום חתנו, אריק עמוס, עם סכין גדולה
 32 לחיתוך בשר שווארמה ודקר את בעלי העסק המתחרה, לפי האישום, ואת
 33 אחיה של אשתו... לדברי עדי ראיה, עמוס נכנס לבית העסק של חותניו, לקח
 34 סכין שווארמה והחל לרדוף אחרי אחיה של דיין. 'אחי רץ נכנס בילדה קטנה
 35 ונפל. אריק [עמוס] החל לדקור אותו ואמר 'היום אתה מת. היום אני הורג
 36 אותך'. ואח שלי ניסה להדוף אותו עם הרגלים. הוא (עמוס- ע"ר) בחור די
 37 חסון."'

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 29. בשום מקום בכתבה לא נטען שהתובעים דקרו את בעלה ואחיה של הנתבעת 2 בעצמם, שהם
2 יקשו מחתנם לבצע את המעשה, או סייעו לו בדרך כלשהי. כך למשל נכתב כי
- 3 "שניהם היו במקום בבוקר הדקירה והיו מעורבים בוויכוח שהוביל אליה...
4 'תוך כדי האמא (אסתר יוסף ע"ר) כל הזמן המשיכה להסתובב פה', אמרה דיין,
5 הסתכלה מרחוק על בעלה משתולל, לא יודעת מה רצתה". ובעיקר "בכל אותו
6 הזמן עמדו בסמוך בני הזוג יוסף וצפו בנעשה".
- 7 גם כותרת המשנה עושה אבחנה בין מעורבות ישירה למעורבות עקיפה:
- 8 "עוברי אורח סיפרו כי השניים איימו על המתחרה ולקחו חלק בעימות שבו
9 נדקר"
- 10 בכך מייחסת הכותרת לתובעים מעורבות ישירה באיומים, אולם רק "נטילת חלק בעימות"
11 שהדקירה היתה חלק ממנו.
- 12 30. יתר על כן, מעיון בכתבה ניתן ללמוד שאף שלדידו של העיתון קיים קשר בין הוויכוח בבוקר
13 לבין הדקירה, לא מדובר באירוע רציף אחד, אלא שהיתה הפסקה ברצף האירועים. כך נאמר
14 ש"לאחר דקות של וויכוח החל יוסף לבעוט בשולחנות ובכיסאות ועזב את המקום בכעס."
- 15 31. במילים אחרות, קריאת הכתבה מלמדת שהמעורבות המיוחסת לתובעים באירוע הדקירה
16 היא מעורבות עקיפה בלבד, שכולה נוגעת לוויכוח שקדם לדקירה ולצפייה פסיבית בחתנם,
17 כשביצע את הדקירה הכפולה.
- 18 32. גם בביקורת שהושמעה על ההחלטה שלא להעמיד את התובעים לדין, לא הובאה כל טענה
19 כאילו התובעים תקפו את אחיה של אושרת ובעלה, אלא הושמעה ביקורת על אי העמדתם
20 לדין למרות מעורבותם הישירה או העקיפה באירועים:
- 21 "על אף העולה ממצלמות האבטחה ועדויות עוברי אורח, המשטרה לא מצאה
22 לנכון להמליץ לפרקליטות על העמדתם לדין בגין מעורבות, ישירה או עקיפה,
23 בתקיפה שהובילה לדקירה."
- 24 33. כיוון שלמעשה לא היתה מחלוקת בין הצדדים לגבי העובדה שהתובעים לא ביצעו בעצמם את
25 מעשה הדקירה, המחלוקת העובדתית נסובה סביב מעורבותם העקיפה בה, הן באירועי אותו
26 היום קודם לדקירה והן בשאלה אם נכחו במקום בשעה שאירעה. לפיכך, להלן תבחן מידת
27 מעורבותם של התובעים באירועי אותו היום.
- 28 **ראיות הצדדים**
- 29 34. התובעים הגישו תצהיריהם, תצהיר של ביתם דרורית (אשתו של הדוקר), ותצהיר שתי ידידות
30 של המשפחה, בנוגע למקום הימצאותם של התובעים ברגע הדקירה עצמה. כל התצהירים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 כווננו למזער את חלקם של התובעים באירועי אותו הבוקר, הן במה שנוגע למה שקדם
2 לדקירה, והן במה שנוגע למודעות לדקירה בזמן אמת, ולאי מניעתה. כמו כן הגישו התובעים
3 סרטונים ממצלמת האבטחה המותקנת בעסק של בנם.
- 4 35. מטעם העיתון העיד העיתונאי אשר כתב את הכתבה, מר עוז רוזנברג (להלן: "הכתב" או
5 "רוזנברג"). הכתב העיד כי בהכנת הכתבה הסתמך על האמור בכתב האישום, על שיחות עם
6 עדי ראיה ועל צפייה במצלמת האבטחה מבית העסק של אושרת (ס' 5 ו-8 לתצהיר). לתצהיר
7 צורפו מסמכים נוספים מתוך התיק הפלילי שנוהל בעקבות אירוע הדקירה נגד חתנם של
8 התובעים, ובהם גליון הרישום הפלילי של החתן, הודעות שנגבו במסגרת חקירת המשטרה
9 וכן הכרעת הדין שניתנה בעניינו. כמו כן צורפו הודעות התובע במשטרה, ודו"ח העיכוב שלו.
- 10 36. מטעם אושרת הוגש רק תצהיר שלה עצמה, אליו צורפו סרטונים ממצלמת האבטחה שהיתה
11 מותקנת בעסק שלה.
- 12 מעורבות התובעת
- 13 37. מתצהיר התובעת עולה שביום האירוע היא יצאה מביתה יחד עם ביתה דרורית, חתנה אריק
14 עמוס וארבעת ילדיהם, ויחד עימם צפתה בתהלכות העדלאידע בעיר. בשלב כלשהו, הלכה
15 דרורית לבית העסק המשפחתי על מנת להתפנות, ובחזרתה סיפרה לתובעת ולאריק עמוס
16 שהיה ויכוח בין התובע לבין אושרת, במהלכה איימה אושרת על התובע שהיא תביא אנשים
17 שישרפו לו את העסק. כיוון שכך, הבת והחתן חזרו לבית העסק "כדי לוודא שהכל בסדר".
18 לאחר מספר דקות, הבת שבה לתהלכה, והתובעת עצמה, על פי עדותה, ניגשה לעסק "לוודא
19 שהכל כשורה", התפנתה ושבה לתהלכה (ס' 8 לתצהיר). התובעת נשאלה מפורשות אם ייתכן
20 שהיתה בבית העסק באותו הבוקר לפני שפגשה בחתן והשיבה בשלילה (עמ' 32 ש' 4-3).
- 21 38. ואולם, עדותה של התובעת אינה עולה בקנה אחד עם הודעות החתן במשטרה, אשר מטבע
22 הדברים נמסרו בסמוך להתרחשות האירועים, וכאשר לא היה לו אינטרס להרחיק את
23 התובעת מהנעשה בבית העסק המשפחתי. על פי הודעתו הראשונה של החתן
- 24 "היום בשעות הבוקר, היינו בככר של תחנת הדלק בעדלאידע עם אשתי והילדים
25 עד שהבחנתי בחמתי אסתר יוסף (התובעת – מ.צ.) בככר יהלום בשעה 10:30
26 בערך, ואז היא אמרה לי שהוציאו את עובד יוסף (התובע – מ.צ.). שהוא חמי
27 מהעשתונות..." (ש' 3 – 5 להודעה מיום 8.3.12).
- 28 על גרסה זו חזר החתן גם בהודעתו השניה:
- 29 "היתה תהלכה ואני ראיתי את חמותי שמה בכיכר ליד תחנת הדלק, היא
30 אמרה לי שהוציאו את חמי מ"פוקוס"..." (ש' 9-8 להודעה מיום 12.3.12).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 גרסת החתן לפיה הוא פגש את התובעת בככר ליד העדלאידע מקבלת חיזוק מעדות אשתו
2 דרורית (בעמ' 24 ש' 16-18). לפיכך, אני מקבלת גרסה זו, וקובעת שלמרות שהתובעת ניסתה
3 להביא ראיה לכך שהיא לא היתה במרכז המסחרי באותו הבוקר, עד שדרורית ביתה סיפרה
4 לה על הוויכוח, ראיה זו הופרכה.
- 5 39. בהקשר זה ראוי לציין כי לחתן היתה הרשעה קודמת בעבירה של תקיפה, בגינה הוא ריצה
6 עונש בעבודות שירות. שני התובעים הכחישו בעדותם כל מודעות לנתון זה (עמ' 28 ש' 28 -
7 עמ' 29 ש' 13 ועמ' 14 ש' 32 - עמ' 15 ש' 10 ושוב בעמ' 17 ש' 9-6), וזאת על אף שעל פי עדות
8 דרורית, אשתו של עמוס, הדבר היה ידוע בקרב בני המשפחה (עמ' 24 ש' 8). נראה כי התובעים
9 היו מודעים למשמעות העובדה שהתובעת שלחה אדם בעל רקורד של אלימות לזירת העימות,
10 וניסו להרחיק את התובעת בכל דרך מהאפשרות שהיא תמצא מעורבת בהתנהגות כאמור.
- 11 40. כאמור לעיל, על פי תצהירה, התובעת היתה במקום האירועים פעם אחת בלבד במהלך
12 הבוקר, למשך דקות ספורות, וגם זאת רק לאחר שדרורית סיפרה לה ולעמוס אודות הוויכוח
13 שפרץ בין התובע לבין אושרת (ר' גם ס' 12). בסעיף 11 לתצהיר מתייחסת התובעת לסרטון
14 ממצלמת האבטחה שהיתה מותקנת בבית העסק של אושרת, שבו היא נראית כמי שהיתה
15 בבית העסק בשעה 12:27, דהיינו דקות ספורות לפני אירוע הדקירה. התובעת אינה מכחישה
16 שהיתה בבית העסק של אושרת, אלא שהיא מבהירה כי השעה המצוינת בסרטון אינה נכונה,
17 והיא למעשה היתה במקום שעה קודם לכן, בשעה 11:27. התובעת שיערה שהדבר "נבע
18 מהפרשי שעות קיץ-חורף שלא עודכנו במחשב". יודגש, שהעובדה שהשעון במצלמת האבטחה
19 לא היה מכוון נכון לא היתה שנויה במחלוקת בין הצדדים (עמ' 61 ש' 6-5). אם כי לעניין זה
20 תהיה חשיבות בהמשך, כפי שיבואר.
- 21 41. ביום 27.12.15, דהיינו כמעט שנה לאחר הגשת התצהיר, ולאחר שעל פי החלטת בית המשפט
22 נדרשו הצדדים להגיש את כל סרטי מצלמות האבטחה שברשותם, ולפרט על איזה קטע בדיוק
23 הם מסתמכים, הגישה התובעת בקשה להוספת תצהיר, במסגרתו העידה כי על אף האמור
24 בתצהירה המקורי, היא נראית פעמיים במצלמות האבטחה, פעם אחת במצלמה מבית העסק
25 של הנתבעת 2 בשעה 11:27 ופעם שניה במצלמה מבית העסק של התובעים בשעה 12:00. על
26 פי עדות התובעת בתצהיר משלים זה, היא נקלטה במצלמות האבטחה בשעה 12:00 למשך 2
27 דקות.
- 28 42. המסקנה הנובעת מהגשת התצהיר המשלים היא שהתובעת אינה זוכרת בוודאות את מספר
29 הפעמים בהם היא הגיעה למקום, או שמא בכונת מכוון היא מבקשת להימנע מלהעיד על כל
30 אותן פעמים. התובעת נאלצה להודות שהיא ביקרה במקום רק כאשר הוצג לה תיעוד על כך
31 (עמ' 36 ש' 13 – עמ' 37 ש' 14). כך או כך, לא ניתן ליתן אמון בגרסת התובעת בנקודה זו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

43. יצויין כי התובע עצמו לא זכר בדיוק מי היה נוכח בזמן שהתווכח עם הנתבעת 2. כך למשל, 1
הוא העיד שסלאימה לא היה שם (עמ' 17 ש' 17-21), ואז ראה בסרטון שהוא כן נכח במקום 2
בשעת האירוע (עמ' 11 ש' 4 לעומת עמ' 18, 18-26). יחד עם זאת, התובע העיד שאשתו הגיעה 3
למקום הוויכוח כמה דקות לאחר שאירע (ר' עמ' 10 ש' 25), עדות הסותרת חזיתית את עדות 4
התובעת. 5
44. מנגד, אושרת העידה שהיא זוכרת שראתה את התובעת ב"אירוע" (עמ' 56 ש' 1, ושוב בעמ' 6
57 ש' 23-24 ובעמ' 61 ש' 22-23). אושרת הדגישה כי לא כל אירועי אותו היום נתפסו בעדשת 7
המצלמה שלה (עמ' 61 ש' 16-18, ובעיקר שם ש' 23). כך למשל, על פי עדות אושרת, יש בידה 8
סרטון המתעד את התובע בועט בשולחנות העסק שלה, אולם אין בידה סרטון המתעד את 9
הפעם השניה שהגיע התובע אל העסק שלה, יחד עם בנו עוז, ואת הוויכוח שהתפתח בביקור 10
השני הזה, ויכוח אשר הוזכר בכתב האישום. 11
45. על כן, מהתיעוד המצולם ניתן ללמוד שהתובעת שהתה במקום לפחות פעמיים, כאשר בכל 12
פעם היא היתה לפחות דקות ספורות. התובעת מבקשת שייקבע שהיא לא נכחה במקום מעבר 13
לדקות ספורות אלה. אולם, לא ניתן ללמוד מהסרטונים שהתובעת לא היתה במרכז המסחרי 14
בו אירעו הוויכוחים, ובו אירעה לאחר מכן הדקירה לפני השעה 11: 30, או בין השעה 11: 30 15
לשעה 12: 30. במיוחד נכון הדבר בשים לב לעדותו של התובע, לפיה התובעת היתה במקום גם 16
בסביבות השעה 10: 30 (עמ' 10 ש' 25 – 29). לפיכך, לא ניתן לקבוע שהתובעת לא היתה במקום 17
פעמים נוספות, או למשך זמן ארוך יותר בכל פעם. 18
46. בנסיבות אלו, אני סבורה שיש להעדיף את עדות אושרת, לפיה התובעת היתה עדה לוויכוח 19
בינה לבין התובע, על פני עדות התובעת, אשר ניסתה בכל דרך להרחיק עצמה מהעימות בין 20
בעלה, בנה וחתנה לבין משפחת הנתבעת. 21
47. מעבר להיותה במקום בשעת העימות שקדם לדקירה, אני סבורה שאין לקבל את עדות 22
התובעת לפיה לא היא זו שסיפרה לחתנה שישנו עימות בין התובע ומשפחתו לנתבעת. גם 23
בהקשר זה אני סבורה שהעדויות היא מגמתית, ויש להעדיף את הגרסה הספונטנית שמסר 24
החתן במשטרה. הימנעות התובעת מלהעיד את חתנה פועלת אף היא לרעתה. לפיכך אני 25
קובעת שהתובעת היא שהביאה לכך שחתנה, שהוא בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, ייטול 26
חלק בעימות זה, שהתדרדר לכדי דקירה. גם בכך יש לראות משום מעורבות של התובעת 27
באירועי אותו היום, אשר הסתיימו בדקירה. 28
- 29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

מעורבות התובע

- 1
- 2 48. באשר למעורבותו של התובע באירועי אותו היום, אין חולק כי מעורבות זו גדולה לאין ערוך
- 3 ממעורבות התובעת. על אף שהתובע גימד בתצהירו את חלקו בוויכוח עם הנתבעת 2 (ר' ס' 7
- 4 לתצהירו), מסרטון האבטחה, מעדות הבת דרורית, מהודעת החשוד אריק עמוס ומכתב
- 5 האישום שהוגש נגד עמוס, עולה כי מי שהתחיל את הוויכוח באותו היום, והראשון שנקט
- 6 באלימות היה התובע עצמו. סרטון מצלמת האבטחה מראה את התובע ניגש אל עסקה של
- 7 הנתבעת 2, ובעט בשולחנות העסק.
- 8 49. על פי עדות אושרת, ועל פי כתב האישום, התובע בא לעסקה של אושרת יותר מפעם אחת,
- 9 כאשר בכל פעם הוא צועק, מקלל ומלבה את העימות בין בעלי שני בתי העסק. יחד עם זאת,
- 10 אין חולק שבמהלך אותו הבוקר, לא שהה התובע באופן רציף בבית העסק של אושרת, וכי
- 11 חלק מהזמן הוא עבד בבית העסק המשפחתי, בהכנת מזון והגשתו ללקוחות.
- 12 50. יתר על כן, אין חולק שהתובע נחקר באזהרה בגין חלקו באירוע, וכי כתב האישום מייחס לו
- 13 איומים כלפי אושרת. בנסיבות אלה, ככל שהכתבה מתארת עובדות אלו, אין בכך אלא תיאור
- 14 הוגן של כתב האישום.

נוכחות בדקירה עצמה

- 15
- 16 51. באשר לנוכחות בשעת הדקירה עצמה, כאמור, התובעת הכחישה מכל וכל שראתה את אירוע
- 17 הדקירה. לתמיכה בגרסתה, הביאה את התובעת את עדותה של הגב' שרה בר עמי, אשר
- 18 התקשרה אל התובעת ביום האירוע, לאחר שקרוב משפחתה סיפר לה על אירוע הדקירה, ועל
- 19 כך שבנם של התובעים אוראל וחתנם אריק עמוס נלקחו לתחנת המשטרה. על פי עדות הגברת
- 20 בר עמי, בפתח השיחה היא שאלה את התובעת היכן היא, והתובעת השיבה שהיא בדרכה
- 21 הביתה להכין ארוחת צהרים. בשלב זה, סיפרה הגב' בר עמי לתובעת את השמועה שהגיעה
- 22 לאזניה. על פי העדות, התובעת מייד ניתקה את השיחה, והעדה פרשה זאת כמצביע על כך
- 23 שהתובעת לא ידעה על האירוע, ונבהלה מאד.
- 24 52. עדות זו, של עדה שאינה נוגעת בדבר, היא עדות מהימנה, אשר אין סיבה שלא להאמין לה.
- 25 קשה להניח שהתובעת היתה עונה שהיא בדרכה הביתה, לו היתה נוכחת במקום בשעת
- 26 הדקירה, או אפילו אם היתה שומעת על הדקירה ממקור אחר.
- 27 53. התובע העיד כי בדקות בהן התרחשה הדקירה הוא היה עסוק עם לקוחות בתוך העסק, ולא
- 28 היה מודע למה שמתרחש בחוץ. לתמיכה בעדות זו הביא התובע את סרט מצלמת האבטחה,
- 29 בו נראה עמוס נכנס לעסק ונוטל ממנו סכין, בעוד התובע עובד בעסק ומשרת לקוחות. רק

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 כעבור כמה שניות רואים שהתובע יוצא בריצה, ככל הנראה לאחר ששמע את היריות שנורו
2 בחוץ בשל הדקירה.
- 3 54. תמיכה נוספת לעובדה זו ניתן למצוא בעדות הגב' רחל סרור, שהעידה שבשעה שנשמעו
4 היריות בחוץ היא עמדה במסעדת התובעים והתובע הגיש לה אוכל.
- 5 55. יודגש כי אין חולק שאירוע הדקירה עצמו אינו מצולם במצלמות האבטחה של התובעים או
6 של הנתבעת 2, שכן מצלמות האבטחה מצלמות רק את הנעשה בבתי העסק, בעוד שאירוע
7 הדקירה התרחש מחוץ לבתי העסק של הצדדים הנצים.
- 8 56. אושרת העידה שהיא לא ראתה את הדקירה או את התובעים בשעה שזו אירעה, שכן על פי
9 עדותה היא היתה בדקות אלה בתוך בית העסק שלה.
- 10 57. אל מול עדויות אלו, העיד הכתב רוזנברג שהדברים המייחסים לתובעים נוכחות במקום
11 הדקירה נכתבו על סמך דברים שנמסרו לו מפי עדי ראיה:
- 12 "לגבי הרגע המסוים של הדקירה עצמה, עשיתי סיבוב במקום ושאלתי אנשים
13 במקום אם הם נכחו. הדברים קיבלו ביסוס מהדברים שהם אמרו שם. יכול
14 להיות שאז הם לא זכרו דברים. כן קיבלו איזושהו פידבק... הדברים עלו כמשהו
15 סיפורי כזה." (עמ' 47 ש' 27 – עמ' 48 ש' 3)
- 16 לא ניתן לבסס ממצא עובדתי על סמך דברים אלו. הדברים נמסרו לרוזנברג מספר שבועות
17 לאחר שאירעו, על ידי גורמים עלומים, אשר ייתכן שלא זכרו ולא דייקו בפרטים. מטבע
18 הדברים, באירוע כל כך קיצוני וחריג, בו אדם נדקר, והדוקר מאיים לרצוח אותו, כאשר
19 להגנת הנדקר נורות יריות באוויר במרכז מסחרי הומה אדם, קשה לשים לב למי נוכח באירוע
20 ומי נעדר ממנו. מדובר באירוע שהתרחש במשך דקות ספורות לכל היותר, ובסיומו הגיעו
21 למקום אנשים רבים לטיפול בפצועים. בהחלט ייתכן שמעצר בני משפחה רבים ממשפחת
22 התובעים גרם לאנשים לחשוב שהתובעים נכחו ברגע הדקירה.
- 23 58. אשר על כן, אני מעדיפה את גרסת העדים שנשמעו בפני על פני העדות מפי השמועה אשר
24 נאמרה על ידי עדי ראיה אלמונים, ומקבלת את טענת התובעים שהם לא ראו את הדקירה
25 עצמה ולא נכחו במקום כשאירעה.
- 26 **מסגרת הדין**
- 27 59. מסגרת הדין לתביעות לשון הרע סוכמה בפסד דינו של כבוד השופט עמית בעא 751/10 פלוני
28 נ' ד"ר אילנה דין – אורבך (8.2.12) (להלן: פסה"ד בעניין אילנה דין):

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 "תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה
 2 אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה [שבסעיף 1](#)
 3 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו [בסעיף 2](#) לחוק. רק אם התשובה
 4 חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות
 5 (פרסומים מותרים) הקבועות [בסעיף 13](#) לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת
 6 החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם
 7 הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה [בסעיף 14](#) לחוק על שתי רגליה - אמת
 8 בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון
 9 אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות [בסעיף](#)
 10 [15](#) לחוק במשולב עם חזקות תום הלב [בסעיף 16](#). היה ונתברר כי הפרסום אינו
 11 נהנה מהגנת [סעיף 14](#) או מהגנת [סעיף 15](#), או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים
 12 (לתיאור שונה במקצת של השלבים ראו [בע"א 89/04](#) נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7
 13 [4.8.2008](#))).

14 למרות שתרשים הזרימה מוליך אותנו לאורכו של החוק, ולכאורה, שלב אחד
 15 מוביל לשלב שאחריו ואיננו נדרשים להסב הילוכנו לאחור, הרי שהמציאות
 16 מורכבת יותר. בחינת כל אחד מהשלבים לא נעשית באופן "סטריילי" במנותק
 17 מהשלבים האחרים. יש יחסי גומלין בין השלבים השונים, והקו התוחם ביניהם
 18 איננו חד כפי שעשוי להשתמע... כך, לדוגמה, עוצמת הביטוי הפוגע, עשויה להשליך
 19 על העניין הציבורי במסגרת הגנת אמת דיברתי [בסעיף 14](#) לחוק או בבחינת תום-
 20 הלב במסגרת [סעיף 15](#) לחוק (ראו דברי השופט ריבלין בעניין הרציקוביץ). בהשאלה
 21 מתחומי משפט אחרים, ניתן לומר כי יש "מקבילית כוחות" בין השלבים השונים
 22 - ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות
 23 הקבועות [בסעיפים 14-15](#) לחוק, ולהיפך".

24 הנה כי כן, אף אני אלך על פי תרשים הזרימה שהתווה בית המשפט העליון שם, בשים לב
 25 ליחסי הגומלין בין השלבים ול"מקבילית הכוחות" שנקבעה, הכל כפי שיפורט להלן.

26 הפרסום הינו לשון הרע

27 60. הכתבה מייחסת לתובעים מעורבות באירוע דקירה, ולפיכך כמעט ולא יכול להיות חולק
 28 שהאמור בה "עלול להשפילם בעיני הבריות או לעשותם מטרה לשנאה, לבוז או ללעג בשל
 29 מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים להם", כלשון החוק.

30 61. יתר על כן, גם אם מביאים בחשבון שהכתבה מייחסת לתובעים מעורבות עקיפה בדקירה,
 31 שעיקרה מעורבות בוויכוח שקדם לה, וצפייה פסיבית בדקירה עצמה, יש בכך משום לשון
 32 הרע. לתובע מיוחסת "השתוללות" אלימה, אשר אינה מחמיאה, בלשון המעטה. יתר על כן,
 33 מעבר לאותה השתוללות מיוחסים לתובע גם מעשים פלילים של ממש, ובהם איומים. חלקה
 34 של התובעת באירועים, כפי שזה תואר בכתבה וכפי שהיה בפועל, הינו מינורי יותר, אבל
 35 הכתבה מביעה ביקורת גלויה על מעשיה של התובעת, ביקורת אשר עלולה להשפיע על שמה
 36 הטוב.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

62. יחד עם זאת, יש להפריד לעניין זה בין הנתבעות. העיתון אחראי על הפרסום בכללותו, והוא גם לא חלק על היותו בגדר "לשון הרע", כמשמעות מונח זה בחוק. דברי אושרת, לעומת זאת, מוגבלים יותר, והם הובאו בכתבה באופן מובחן, כשהם מסומנים במירכאות. ראשית דבריה של אושרת אינו נוגע לתובעים עצמם, אלא לבנם, אשר לטענתה בא אליה מספר פעמים בחודש שלפני האירוע ודרש ממנה לא למכור באגטים. גם סוף דבריה של אושרת אינו נוגע לתובעים, אלא לחתנם, ויש בו תיאור של אירוע הדקירה עצמו. בתווך נכתב מפיה של אושרת המשפט הבא, שהוא היחידי המתייחס לתובעים עצמם: "תוך כדי האמא (התובעת – מ.צ.). כל הזמן המשיכה להסתובב פה... הסתכלה מרחוק על בעלה משתולל. לא יודעת מה רצתה."
63. בדברים אלו יש משום לשון הרע הן כלפי התובע, לו מייחסת הנתבעת 2 "השתוללות", והן כלפי התובעת, לה היא מייחסת מעורבות פסיבית באותה השתוללות.
64. הנה כי כן, שתי הנתבעות פרסמו לשון הרע על התובעים, ולפיכך ניגש להלן לבחון האם עומדות להן הגנות על פי החוק, וזאת בשים לב לטיב הדברים שייחס הפרסום לתובעים.
- "אמת דיברתי"**
65. כיוון שהפרסום הוא בגדר לשון הרע, וכיוון שהנתבעות אינן טוענות שהוא בגדר פרסום מותר, תבחן להלן תחולת ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק, אשר זו לשונו:
- "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."
66. נבחן תחילה האם מה שנאמר בפרסום הוא אמת, בחינה זו תיעשה בשים לב לכך שהפרסום העומד בבסיס התביעה הוא כתבה ובה כותרת ראשית, שתי כותרת משנה, וטקסט ארוך, המכיל פרטים רבים. על כן, בבחינת אמיתות הפרסום הנחיתי עצמי בהלכה הקובעת כי "בדרך-כלל יש לקרוא כתבה בשלמותה כדי לגלות את אפיה. אבל גם זאת יש לזכור, שקורא העתון הרגיל אינו מנתח את אשר מגישים לו ניתוח מדוקדק אלא הרושם הכללי הוא הקובע." (דנ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337)
67. במקרה שבפני, התובעים מלינים בעיקר על כותרותיה של הכתבה, אשר מייחסות להם מעורבות בדקירה. ככלל, הלכה היא שיש לכותרת משקל יתר, אשר לעיתים מצדיק בחינתה בנפרד מהכתבה עצמה:
- "ההלכה הכירה בייחודיותה של הכותרת, ולא אחת נקבע כי לעתים יש וראוי לבחון את הכותרת בנפרד מגוף הכתבה. אחד הטעמים העיקריים לכך הוא שיש שהקוראים בעיתון לא יקראו אלא את הכותרת וידלגו על הכתבה; כך, למשל,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 בשל היעדר פנאי לקריאה. ואולם יהיו הטעמים לכך כאשר יהיו, תופעה זו של
2 קריאת כותרות בלבד (תוך בחירת רשימה אחת או שתיים לקריאתן למתחילתן
3 ועד לסופן) מוכרת לכולנו, ומכאן החשיבות היתרה הנוגעת לכותרת רשימה
4 באשר כותרת היא." (ע"א 5653/98 אמיליו פלוס נ' דינה חלוץ, נה(5) 865 (2001)
- 5 68. אלא שבניגוד לאמור בפסק הדין לעיל, במקרה שבפני, לא ניתן ללמוד מהכותרת למי מיוחסת
6 מעורבות בדקירה. למרות טענות התובעים, לפיהן הכתבה מדגישה את שמם באמצעות
7 שימוש בצבע כחול, לא הוגש צילום צבעוני של הכתבה, ומכל צילומי הכתבה המצויים בתיק
8 לא ניכרת הדגשה כלשהי של שמם של התובעים. לפיכך, הקורא המרפרף אשר מסתפק רק
9 בכותרת לא ידע שהשוטרים בהם דובר הם התובעים דווקא. מאידך, קורא אשר יקרא את
10 הכתבה בכללותה, ידע שהמעורבות המיוחסת לתובעים היא מעורבות עקיפה בלבד.
- 11 69. במה דברים אמורים? כותרת הכתבה מייחסת לשוטרת ובעלה, אשר אינם נזכרים בשמם,
12 מעורבות בדקירה. מגוף הכתבה ניתן להבין שמדובר בתובעים דווקא, וכי המעורבות
13 המיוחסת לתובעים היא עקיפה בלבד, ועיקרה מעורבות בוויכוח שהוביל לדקירה. יותר
14 ממחצית מהכתבה מתארת את הוויכוח בין התובע לבין הנתבעת 2. כך מפרטת הכתבה את
15 שניתן לראות בסרטונים ממצלמות האבטחה, את דברי עדי ראיה המתארים את שלבי
16 הוויכוח והאיומים בהם נקט התובע, ואת דברי הנתבעת 2 בדבר ההיסטוריה של הסכסוך בין
17 שני בתי העסק, והוויכוח מאותו הבוקר.
- 18 70. הרושם הכללי העולה מתיאור זה עולה בקנה אחד עם מה שבפועל אירע, כפי שתואר לעיל.
19 התובע אכן היה מעורב בוויכוח סוער בבוקר הדקירה, שכלל בעיטה בשולחנות וכסאות
20 ואיומים כלפי הנתבעת. בידי משטרת ישראל היו ראיות להתנהלות זו, בגינה הוא אף נחקר
21 באזהרה בתחנת המשטרה בה שירת שנים ארוכות. למרות קיום התייעוד, התובע לא הועמד
22 לדין.
- 23 71. אף התובעת היתה מעורבת באירועי אותו היום, אם כי במידה פחותה, כפי שפורט לעיל.
24 מעורבות זו, יחד עם העובדה שהיא במידה פחותה ממעורבות בעלה, משתקפות היטב בכתבה.
- 25 72. התובעים מצביעים על אי דיוקים בכתבה, למשל בנוגע לעובדה שבמועד האירוע הם כבר פרשו
26 לגמלאות, ושהעסק באופן פורמלי אינו שלהם. איני סבורה שאי דיוקים אלו משמעותיים,
27 והם אינם אלא פרט לוואי, אשר כפי שתואר לעיל, אינם שונים באופן מהותי מהמציאות.
- 28 73. בנוסף טוענים התובעים לאי דיוק הנוגע לפרק הזמן שחלף בין הוויכוח שהתובע היה הגורם
29 המרכזי בו, לבין הדקירה. בכתבה נכתב שחלפו 20 דקות בין עזיבת התובע את המקום בכעס
30 לבין הגעת החתן ובידו סכין. בכתב האישום, אשר כאמור עליו התבססה הכתבה, נכתב
31 שבשעה 11:00 לערך ניגש התובע לנתבעת 2 ודרש ממנה להזיז שולחנות ישיבה, ובין השניים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 התפתח ויכוח מילולי אשר בסופו בעט התובע באחד השולחנות ואיים על הנתבעת 2. וכן כי
2 כחצי שעה מאוחר יותר ניגש התובע בשנית אל הנתבעת 2, הפעם יחד עם בנו, ושוב התפתח
3 ויכוח מילולי אשר כלל גידופים ואיומים. בסעיף 4 לכתב האישום צויין כי "בסמוך לאחר מכן,
4 בשעה 12:30 לערך, בעקבות הוויכוחים המתוארים בסעיפים 2 ו-3 לעיל, התפתח ברחבה...
5 ויכוח מילולי בין הנאשם ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה מצד אחד לבין נחום דיין
6 אחיה של הנתבעת 2 ויוסף קינן בעלה, מצד שני."
- 7 74. הנה כי כן, ישנו הבדל בין הכתבה לבין כתב האישום בכל הנוגע למשך הזמן שחלף בין הדקירה
8 לבין הויכוח. בעוד שבכתבה נטען שהפער היה עשרים דקות בלבד, מכתב האישום משתמע
9 שהפער היה ארוך יותר, כשעה וחצי.
- 10 75. לעניין זה נקבע כי
- 11 "ככל שחלקו של הפרט השגוי ביחס לפרסום יהיה קטן יותר, כך בית המשפט
12 ייטה יותר לראות בו "פרט לוואי"."
- 13 וכן
- 14 "כאשר בפרסום המשמיץ יש פרט שגוי שאינו פוגע בנפגע כשלעצמו, לא יהיה
15 בהכללת הפרט השגוי כדי לשלול מהמפרסם את הגנת סעיף 14... המבחן העולה
16 מהפסיקה הוא שפרסום פרט שגוי ייחשב ככזה שאין בו פגיעה של ממש, אם
17 הפגיעה שנגרמה מפרסום הפרט השגוי אינה שונה באופן מהותי ומשמעותי
18 מהפגיעה שהיתה נגרמת לנפגע אילו תיאר הפרסום את המציאות העובדתית
19 בצורה מדויקת." (אורי שנהר דיני לשון הרע בעמ' 221-222 (1997) להלן ולשם
20 קיצור: "שנהר")
- 21 76. הנה כי כן, גם פער הזמנים השגוי הוא פרט שולי, בשים לב לכך שהכתבה אינה מסתירה את
22 העובדה שהיתה הפסקה בין הוויכוח לבין הדקירה. כך למשל מציינת הכתבה שהתובע "עזב
23 את המקום בכעס". בהקשר זה יש לציין את העובדה שלא היתה שנויה במחלוקת בין
24 הצדדים, לפיה בסרטון ממצלמת האבטחה של הנתבעת 2, אשר בו תועד הוויכוח, ישנו תיעוד
25 של השעה הרלוונטית, אלא שהתיעוד שגוי, ככל הנראה בשל העובדה שהשעון במצלמה לא
26 היה מכוון נכון. אי דיוק זה של חיווי הזמן בסרטון עלול ליצור קושי בתיאור מדויק של פערי
27 הזמנים בין אירועים שונים של אותו הבוקר.
- 28 77. יתר על כן, הרושם הכללי העולה מהכתבה, לפיו התובע בעט בשולחן וכסאות, ואיים על
29 הנתבעת 2, ובכך הביא להסלמת סכסוך עסקי עד כדי כך שזה הסתיים בכך שחנתו דקר
30 שניים, לא היה משתנה אם היה מתברר שפער הזמנים בין הוויכוח לבין הדקירה היה שעה
31 וחצי ולא 20 דקות, בשים לב לכך שבמהלך אותן שעה וחצי התובע חזר והתפרץ בבית העסק
32 של הנתבעת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 78. בנסיבות אלה, אני סבורה שאי הדיוק הנוגע לפער הזמנים, כמו גם אי הדיוקים המינוריים
2 יותר, אינם אלא "פרט לוואי", כמשמעות מונח זה בחוק.
- 3 79. יחד עם זאת, ולמרות הרושם הכללי הנכון, ישנו הבדל בין הכתבה בכללותה לבין כותרת
4 המשנה המופיעה באמצעה. בכותרת זו נאמר כי "עוברי אורח סיפרו כי השניים איימו על
5 המתחרה ולקחו חלק בעימות שבו נדקר". בחומר הראיות שנאסף על ידי המשטרה ובכתב
6 האישום נכתב כי התובע איים על הנתבעת 2, אולם בשום מקום לא הושמעה טענה כאילו
7 התובעת אף היא איימה עליה, או על מאן דהוא אחר. אף הנתבעת עצמה לא טענה כן בשום
8 שלב. בנסיבות אלה, הכותרת הקובעת כי "השניים" איימו אינה נכונה.
- 9 80. על כותרת משנה זו, ככל שהיא מתייחסת לתובעת, לא חלה ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק,
10 על אף שהיא אינה קובעת באופן פוזיטיבי שהתובעת איימה, אלא רק ש"עוברי אורח סיפרו"
11 שכך אירע. אלא ש
- 12 "כאשר מפרסם מצטט אדם אחר כמי שחושד שהנפגע עשה מעשה כלשהו,
13 מתעוררת השאלה האם די לו למפרסם שיוכיח כי האדם האחר אכן ביטא את
14 החשדות, או שעליו להוכיח כי באותן חשדות היה ממש. כלל חשוב בדיני לשון
15 הרע קובע כי אדם אינו יכול להתגונן מפני תביעת לשון הרע בטענה שרק חזר
16 על דברי אחר, ומכלל זה עשוי להשתמע שהחוזר על דברי חברו צריך להוכיח
17 את מה שבעל החשדות המקורי צריך היה להוכיח אילו ההליך היה ננקט נגדו;
18 היינו: שהחשד היה אמיתי או שלפחות היה לו בסיס עובדתי סביר." (שנהר
19 בעמ' 239)
- 20 81. בנוסף, הכתבה מסתיימת בתיאור של התובעים כנוכחים בשעת המעשה עצמו: "בכל אותו
21 הזמן עמדו בסמוך בני הזוג יוסף וצפו בנעשה." כפי שפורט לעיל, לא כך אירע. על אף היריבות
22 בין התובעים לבין מתחריהם, התובעים, הנוכחים במשפט זה בשמם, לא עמדו וצפו בחתנם
23 דוקר את אחיה של הנתבעת 2.
- 24 82. בניגוד להפרשי הזמנים, אמירה זו המייחסת לתובעים נוכחות בשעת המעשה עצמו, ולא רק
25 מעורבות באירועים שקדמו לו, אינה פרט לוואי. זוהי אמירה העומדת בפני עצמה, ואשר
26 מייחסת לתובעים מעורבות מעבר למעשים אשר בוצעו על ידם, (אשר בהם לכשעצמם יש
27 חומרה יתרה). לפיכך על אמירה זו לא חלה ההגנה בדבר אמיתות הפרסום.
- 28 83. יש לזכור שאמירה זו, כמו גם כותרת המשנה שזכרה לעיל, לא נאמרה על ידי הנתבעת 2.
29 דבריה של הנתבעת 2 נכונים, ובכפוף לאמור להלן, חלה עליהם הגנת "אמת דיברתי".
- 30

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

- 1 "עניין ציבורי"
- 2 84. על מנת שתחול ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק, לא די בכך שהפרסום יהיה אמת, אלא נדרש
3 שיהיה בו עניין ציבורי. ההכרעה בשאלה אם היה בפרסום "עניין ציבורי" מחייבת איזון בין
4 אינטרסים מתנגשים, ובהם הזכות לפרטיות והאינטרס של הפרט במניעת פרסום פרטים
5 נכונים לגביו אל מול זכות הציבור לדעת, הזכות לשם טוב אל מול חופש הביטוי.
- 6 85. ככלל
- 7 "בתי המשפט ייטו להכיר בקיומו של "עניין ציבורי" בפרסום פרטים אודות
8 מאורע שאירע ברשות הרבים, במיוחד כאשר אותו מאורע משפיע באופן ישיר על
9 החברה, כמו פעילות עבריינית המתבצעת במקום ציבורי, אולם מכאן אין להסיק
10 כי בפרסום אירועים שאירעו ברשות הרבים יהיה תמיד "עניין ציבורי". (שנהר
11 בעמ' 233)
- 12 וכן
- 13 "בפרסומים הנוגעים לעבירות פליליות עשויה להיות תועלת חברתית רבה.
14 פרסומים כאלה עשויים לשרת את האינטרס הציבורי החשוב שבקבלת מידע על
15 פעילות עבריינית, במיוחד כאשר פעילות זו נעשית במקום ציבורי או על ידי אנשי
16 ציבור. הציבור זקוק למידע על פעילות עבריינית כדי לדעת באיזו חברה הוא חי
17 וכדי לדעת מפני מי ומפני מה עליו לחשוש. גם היכולת לבקר את פעילות רשויות
18 החקירה והתביעה מותנית במידה רבה בקבלת מידע על טיפולן בעבירות
19 פליליות..." (שם עמ' 243)
- 20 86. במקרה דנן, מותחת הכתבה ביקורת על רשויות האכיפה. כך עולה מכותרת המשנה "למרות
21 התייעוד לא הואשמו", וכך עולה גם מגוף הכתבה "על אף העולה ממצלמות האבטחה ועדויות
22 עוברי אורח, המשטרה לא מצאה לנכון להמליץ לפרקליטות על העמדתם לדין בגין מעורבות,
23 ישירה או עקיפה, בתקיפה שהובילה לדקירה."
- 24 87. העיד על כך רוזנברג, שכתב את הכתבה בעמ' 44 ש' 30 – 32, וכן בהמשך:
- 25 "הביקורת בפסקה זו מופנית אל המשטרה. או לפחות מפנה סימן שאלה
26 לשיקול דעתה." (עמ' 49 ש' 4, וכן ראה גם שם ש' 29 – עמ' 50 ש' 7 ושוב בעמ'
27 50 ש' 22-23).
- 28 הביקורת בכתבה מתחזקת כשמתברר שהאירועים נחקרו על ידי תחנת מעלה אדומים של
29 המשטרה, תחנה בה שירת התובע, ושעם שוטריה הוא המשיך להיות בקשרים גם במועד בו
30 אירעה הדקירה (ר' סעיף 9 לתצהירו וכן עמ' 13 ש' 2 ועמ' 8 ש' 15).
- 31 88. בנסיבות אלה, ודווקא בשים לב לקשרים בין התובע לבין מפקד התחנה בה נחקר בחשד
32 לביצוע עבירה, ישנו עניין ציבורי משמעותי בפרסום הפרשה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 89. מוסיפים התובעים וטוענים כי לא היה עניין ציבורי בפרסום שמם דווקא, אלא שכבר נכתב
2 כי

3 "תמונת האירוע עשויה להיות בלתי שלימה בלי שתכלול פרטים בדבר זהות
4 המעורבים בו. זאת ועוד: ויתור על פרסום שמות המעורבים באירוע עלולה
5 לפגוע במידת האמינות שייחס הציבור לפרסום." (שנהר בעמ' 230).

6 90. כיוון שישנו עניין ציבורי בחלקם של התובעים בפרשה, היה זה מתפקידו של הכתב לבדוק
7 ולבחון את הטענות, וכל מי שמסר מידע לכתב לצורך הכנת הכתבה חוסה תחת אותה הגנה,
8 ובלבד שמסר מידע אמיתי, שאם לא כן, תפגע יכולתם של עיתונאים להכין תחקירים אודות
9 נושאים שיש עניין ציבורי לפרסומם.

10 91. לסיכום, הציטוט שהובא מפיה של הנתבעת 2 אודות התובעים הוא אמיתי ויש בו עניין
11 ציבורי, ועל כן חלה עליו ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק, ובגינה של הגנה זו דין התביעה כנגד
12 הנתבעת 2 להידחות.

13 92. הכתבה בכללותה מתארת באופן אמין למדי את התרחשויות אותו הבוקר, אשר הסתיים
14 בדקירת אחיה של אושרת ובעלה. יחד עם זאת, כותרת המשנה המייחסת לתובעת איומים,
15 וכן המשפט המייחס לשני התובעים נוכחות במקום בשעת הדקירה, אינם אמת, ולפיכך, אין
16 מקום להחיל עליהם את הגנת "אמת דיברתי".

תום לב

17
18 93. כיוון שכאמור לעיל, חלקים קטנים מהפרסום אינם נהנים מהגנת סעיף 14 לחוק, יש להמשיך
19 ולבחון אם הפרסום מוגן עקב תום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף
20 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. ההגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק נועדו
21 לפטור מפרסם מאחריות, גם במקום שבו פרסם בשגגה פרסום שגוי. אלא שבמקרה זה על
22 המפרסם להראות שפעל בתום לב, באחת הנסיבות הקבועות בחוק.

23 94. טיבה של הגנת תום הלב המוקנית לפרסום עיתונאי נידונה בהרחבה בפסק הדין בעניין אילנה
24 דיין שנזכר לעיל, ובדיון הנוסף שבעקבותיו (דנא 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך
25 (18.9.14)). בקצרה ניתן לומר כי הגנה זו תחול במקום בו קיים עניין ציבורי משמעותי
26 (להבדיל מעניין ציבורי גרידא) בפרסום, והפרסום עומד בסטנדרט "עיתונות (או עיתונאות)
27 אחראית". בפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן פורטה רשימה בלתי ממצה של קריטריונים על
28 פי הם תבחן התנהלות המפרסם:

29 "בשלב זה, אציע רשימה לא ממצה של מבחנים שייעודם לסייע לבית המשפט
30 לבחון אם עמד המפרסם בנטל להראות כי נהג בהתאם לאמת המידה של

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 "עיתונות אחראית". את המבחנים הללו נחלק לשתי קבוצות: האחת, שעניינה
2 התנהלות המפרסם, ובפרט הפעולות המקדימות שעליו לבצע לפני הפרסום;
3 השנייה, שעניינה אופי הפרסום עצמו...

4 (I) התנהלות המפרסם – איכות התחקיר העיתונאי והיסוד הנפשי
5 מהימנות המקורות ומשקלם – יש לבחון אם המפרסם הסתמך על מקורות
6 מהימנים ורציניים... ככל שמדובר במקורות רבים יותר, ובלתי תלויים
7 האחד במשנהו, תגבר אמינות המצג העולה מהם...
8 אימות העובדות עובר לפרסום – יש לבחון אם המפרסם נקט אמצעים
9 סבירים לשם אימות העובדות המופיעות בפרסום... לשם כך, ניתן לבדוק,
10 בין היתר, אם ביקש המפרסם את התייחסותו של מי שעלול להיפגע
11 מהפרסום...

12 אמונת המפרסם באמיתות העובדות – יש לבחון אם המפרסם האמין בעת
13 הפרסום כי המצג העובדתי שבפרסום משקף את האמת כהווייתה...

14 (II) הפרסום עצמו – סבירות, מידתיות והוגנות
15 טון הפרסום וסגנונו – יש לבחון אם נקט המפרסם בלשון חד-משמעית
16 ו"חורצת דין" ביחס לעניינים שאינם וודאיים. ככלל, "עיתונאי אחראי"
17 יימנע מניסוח מידע שהגיע לידי כעניין שבעובדה, אם מדובר בחשדות
18 בלבד.

19 הצגה הוגנת ומאוזנת של עובדות הפרסום – יש לבחון אם הידיעות שעמדו
20 לפני העיתונאי, לאחר שעברו תהליך סינון ובחינה, הוצגו באופן הוגן
21 וסביר, שאינו מעוות ומסלף את המצג העובדתי שעמד לפני העיתונאי...
22 נחיצות החלק הפוגעני – יש לבחון אם הכללת החלק שיש בו משום לשון
23 הרע, הייתה הכרחית להשגת תכלית הפרסום. כלומר, אם היה ניתן לוותר
24 על ההיבט הפוגעני בפרסום, או שמא מדובר בחלק בלתי נפרד מהעניין
25 הציבורי המשמעותי שאותו נועד הפרסום לשרת. בהיבט זה, יש להותיר
26 מרווח של שיקול דעת לעורך, בקביעה אם הכללתו של פרט כזה או אחר
27 נדרשת כחלק מהעניין הציבורי המשמעותי...
28 פרסום תגובתו של הנפגע ותמצית גרסתו – יש לבחון אם במסגרת הפרסום
29 ניתן מקום הוגן לתגובתו של הנפגע, אם התקבלה; וכן אם הובאה תמצית
30 גרסתו לתוכן הפרסום שיש בו לשון הרע..."

31 קריטריונים אלו התקבלו על דעת הרוב בפסק הדין, ובפסק הדין בדיון הנוסף שם.

32 95. לפיכך נבחן להלן את זכותו של העיתון ליהנות מההגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק על פי
33 הקריטריונים שלעיל.

עניין ציבורי משמעותי

35 96. שער הכניסה לתחולת סעיף 15 על פרסום עיתונאי הוא קיומו של עניין ציבורי משמעותי
36 בפרסום. פסק הדין בעניין אילנה דין לא הגדיר את המונח "עניין ציבורי משמעותי", אלא
37 השאיר אותו להתוויית בתי המשפט בפסיקה עתידית (ס' 27 לפסק הדין).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

97. בהקשר זה אין לי אלא לחזור על האמור לעיל בנוגע לעניין הציבורי שבפרסום הכתבה, ולחזור ולומר שקיימת חשיבות ממדרגה ראשונה בפרסום תחקירים הנוגעים למערכת אכיפת החוק, ולשיקוליה בהעמדה לדין. רק ביקורת ציבורית פתוחה תביא לשיפור המערכת ותבטיח את אמון הציבור בה. בדומה, כבר נפסק כי זו תכליתו של עקרון פומביות הדין:

"פומביות הדין המשפטי – פומביות המשמיעה מעצמה פרסום – מקיימת צורך נעלה במערכת ממשל ומשפט פתוחה. הפומביות פירושה הוא – להלכה ולמעשה – שקיפות ההליכים בבתי המשפט, ושקיפות מבטיחה בקרה שוטפת על הנעשה בבתי המשפט. שקיפות ובקרה – אלו מילות הצופן.

בתי המשפט, שמא נאמר: השופטים בבתי המשפט, יודעים כי עומדים הם לדין יום יום שעה שעה, וכדרכו של אנוש מתנהג העומד לדין כראוי למי שעומד לדין נוכח הכול. בעשותו במלאכת השיפוט, לעולם יראה עצמו שופט כמו יושב הוא בבית זכוכית או בחלון ראווה הנשקף אל הרחוב; כל עובר־ושב רשאי להתבונן בו, לבחון אותו ולבקר אותו. וגם לשפחו ולהשתבח בו. בתרגומם של ערכים אלה לשפת המשפט מדברים אנו גם על חופש הביטוי וגם על חופש התקשורת כנגזר מזכות הציבור לדעת. אכן, התקשורת למיניה אינה אלא שלוחתו של הציבור. מהווה היא מעין מגבר־שמע ומגבר־ראייה לאירועים המתרחשים במקום מסוים ובזמן מסוים. ראו והשוו: ב"ש 298/86 ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין במחוז תל־אביב [1], בעמ' 358. ועל דרך זה יכול כלל הציבור לדעת אם מתנהלים ההליכים המשפטיים באורח תקין. אלו הן השקיפות והבקרה החייבות להתלוות לכל המחזיקים בסמכות שלטון ואכיפה במדינה שאפיונה הוא משטר פתוח." (בש"פ 5759/04 גבריאל תורגימן נ' מדינת ישראל, נח(6) 658 (2004)).

ההדגשות שלי – מ.צ.)

98. על כן יש לקבוע שקיים עניין ציבורי משמעותי בפרסום כתבה הנוגעת לביקורת אודות התנהלות המשטרה בחקירת שוטרים לשעבר, המלצותיה הנוגעות להעמדה לדין, והחלטות הפרקליטות בהגשת כתבי אישום. מעבר לצורך יצויין, כי ייתכן שאף בלא אלו היה קיים עניין ציבורי משמעותי. כך למשל בפסק הדין בעניין אילנה דיין נקבע כמובן מאליו שקיים עניין ציבורי משמעותי בפרסום תחקיר אודות נסיבות ירי שביצע חייל אל עבר ילדה פלסטינית שהתקרבה למוצב, המצדיק שידור טלוויזיוני בשעת צפיית שיא. בדומה, גם בתחקיר אודות נסיבות אירוע דקירה שהחל בהתפרצות זעם של שוטר לשעבר קיים עניין ציבורי, המצדיק פרסומו בעיתון ארצי. בהקשר זה יש לשקול גם את העובדה שתפוצתו של העיתון, עם כל הכבוד, אינה דומה לשידור טלוויזיוני.

התנהלות העיתון לפני הפרסום

99. בבחינת התנהלות העיתון, יש להביא בחשבון את עדותו של הכתב רוזנברג בדבר האופן בו הוכנה הכתבה. על פי עדותו, קיבל רוזנברג מסמכים מתוך תיק החקירה, וכן את כתב האישום, ובעקבותיהם יצא אל "השטח" על מנת לשוחח עם עדי ראיה ולצפות בסרטים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 מתוך מצלמות האבטחה (ר' ס' 8 לתצהירו וכן עמ' 41 ש' 24 ושוב בעמ' 42 ש' 20-17 ושוב
2 בעמ' 47 ש' 15 – עמ' 48 ש' 3).

3 יצויין, כי התובעים טענו שאין ליתן אמון בעדות זו, וביקשו לקבוע שרוזנברג כתב את .100
4 שכתב רק בהסתמך על דברי אושרת, וזאת בשים לב לכך שלרבות מהשאלות שנשאל
5 בחקירה הנגדית השיב שאינו זוכר. אולם, איני סבורה כן. אך טבעי הוא שעיתונאי
6 המעיד בשנת 2016 על תחקיר שערך בשנת 2012 לא יזכור כל פרט ופרט. אל מול העובדה
7 שרוזנברג לא זכר פרטים רבים, קיימות מספר אינדיקציות לכך שהוא אכן ערך ביקור
8 בזירת האירוע, כטענתו, ובה ראיין מספר עדי ראיה. ראשית, אושרת העידה שהראתה
9 לרוזנברג את הסרטונים ממצלמות האבטחה שלה כשנפגשו בבית העסק שלה (עמ' 55
10 ש' 21-27). שנית, רוזנברג גם ידע לתאר שהמסעדה של התובעים אינה צמודה למסעדה
11 של אושרת (עמ' 45 ש' 14). עובדה זה מעידה על נוכחות במקום, שכן קשה להניח שפרט
12 שולי זה נמסר לו בשיחת טלפון. שלישית, בכתבה ישנה הפרדה בין ציטוטים מפיה של
13 אושרת, לעומת ציטוטים מפי "אחד העובדים" או "עדי ראיה", וכן ישנו תיאור של
14 סרטים ממצלמות האבטחה. הפרדה זו מלמדת על מספר מקורות שעמדו לנגד עיני
15 רוזנברג כשהכין את הכתבה. בנסיבות אלה, אני מאמינה לרוזנברג שהכתבה הוכנה
16 לאחר שהוא ביקר במקום, ושוחח עם מספר אנשים.

17 רוזנברג העיד בסעיף 7 לתצהירו שהוא הבין מצילומי מצלמות האבטחה ששני התובעים .101
18 נכחו במקום גם בעת הדקירה עצמה. כפי שצויין לעיל, השעה המצויינת על גבי הסרטון
19 מטעה, בשל העובדה ששעון המצלמה היה מכוון שעה אחת קודם לשעה הנכונה.
20 בנסיבות אלה, בהחלט סביר להניח שרוזנברג האמין בתום לב, אף אם בטעות,
21 שהתובעת היתה במקום בשעה 12:27, כפי שנרשם בסרטון, ולא בשעה 11:27 כפי שאירע
22 באמת. זוהי טעות סבירה בתום לב, שעלולה לקרות גם כאשר נעשה תחקיר עיתונאי
23 רציני ויסודי.

הפרסום עצמו

24
25 גם טון הפרסום וסגנונו, מצביעים על תום ליבו של רוזנברג. רוזנברג העיד על ריסון .102
26 ואיפוק בכתובת הכתבה, ריסון ואיפוק שניכרים מקריאה בה:

27 "זו הסיבה שלא הכנסתי חלקים מאד גדולים שיכולתי להכניס לידיעה, כמו
28 למשל הטענה של החתן שלהם שהתובעת שלחה אותו, שיכלה בקלות לנפח את
29 הידיעה, שאר העדות של החתן היתה קשקושים לא מגובים בכתב האישום.
30 יכולתי לחשוב שבגלל שהאמירה פועלת לרעתו אפשר להאמין לה. אבל לא
31 הכנסתי את זה. אין לי פה עניין אישי. אני מנסה לכתוב ידיעה קצרה יבשה
32 ואינפורמטיבית..." (עמ' 46 ש' 21-24)

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1

ושוב

2 "ככל שהיה ידוע לי אז, היא היתה שוטרת ולכן התשאול היה צריך להיעשות
 3 במח"ש. בכל מקרה לא הכנסתי את זה לידיעה. היה אפשר לעשות אחרת.
 4 לכאורה הייתי יכול להוסיף גם את הפרט הזה או לפחות לחקור עוד יותר את
 5 הפרט של האם נלקחה לתשאול... לפחות תשאול. לא לחקור. החתן אומר היא
 6 שלחה אותי לשם. היה אירוע. בין אם היתה כוונה או לא. אני לא נכנס לזה.
 7 האירוע הסתיים בדקירות. ראיתי את אחיה של אשרת הוא היה נראה רע מאד.
 8 היתה לי שאלה למה לא לקחו אותה לתשאול. אבל לא לקחו וזה לכן לא
 9 נכתב..." (עמ' 49 ש' 10-16).

10 103. רוזנברג העיד שהתרשם מחומרת הפגיעה של הנדקר, אולם אין בכתבה זכר לכך. לו רצה
 11 רוזנברג להוסיף "צבע" לכתבה, על מנת לפגוע בתובעים או על מנת למשוך את לב
 12 הקוראים בתיאורים מעוררי כעס אודות מצבו של הנפגע, יכול היה לעשות כן על נקלה.
 13 אכן, כפי שהעיד רוזנברג, הכתבה "יבשה" ואינפורמטיבית, ומדויקת כמעט לחלוטין.
 14 בהקשר זה יוזכר ששמות התובעים אינם נזכרים בכותרת או בכותרת המשנה של
 15 הכתבה. גם הביקורת על אי העמדה לדין מופנית רק כלפי אי העמדתו לדין של התובע,
 16 אשר כתב האישום שהוגש נגד אריק עמוס מפרט עבירה שלכאורה ביצע התובע, באופן
 17 שמלמד שהפרקליטות סברה לכאורה שיש נגדו די ראיות על מנת לכלול עובדה זו בכתב
 18 האישום.

19 פניה לקבלת תגובת התובעים

20 104. את עיקר טענתם בדבר חוסר תום ליבו של העיתון מיקדו התובעים, בטענה שחוסר תום
 21 הלב נלמד מהעובדה שלא נעשתה אליהם פניה על מנת לקבל תגובתם. לכך משיב העיתון
 22 כי הטענה עצמה מהווה הרחבת חזית, שכן לא נטענה בכתב התביעה. בכך נתפס העיתון
 23 לכלל טעות. הטענה לפיה לעיתון עומדת הגנת תום הלב וכי פעל כעיתון אחראי היא
 24 טענת הגנה אותה העלה העיתון בכתב ההגנה, והדברים הובאו בתצהיר מטעמו. כיוון
 25 שכך, רשאים התובעים להתייחס לטענה ולחלוק עליה. יתר על כן, העובדות העומדות
 26 בבסיס טענה זו נטענו בסעיף 22 לכתב התביעה, כך שלא ניתן לטעון בהקשר זה להרחבת
 27 חזית.

28 105. לגופו של עניין, העיתון מכחיש שלא נעשתה פניה לקבלת תגובת התובעים. הכתבה
 29 מסתיימת באמירה לפיה "במשטרה סירבו להגיב לדברים". בתצהירו (ס' 33), הצהיר
 30 הכתב רוזנברג כי פנה לדוברות המשטרה, אולם משם נמסר לו שהם מסרבים להגיב,
 31 וכי "לא עלה בידו" לקבל את תגובת התובע לדברים. התובעים טענו שאין ממש בדברים,
 32 שהכתב לא פנה אל משטרת ישראל או אליהם, וכי ממילא לא די להסתפק בפניה אל
 33 התובע שלא נענתה בטרם תפורסם הכתבה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

106. בחקירתו הנגדית פירט רוזנברג את הדברים יותר :

2 "הוצאתי במקרה זה שאילתה למשטרה. אני לא זוכר באיזה צורה. רציתי
 3 להשיג באיזה צורה את התובע... ניסיתי להשיג באיזה דרך. צלצלתי לנייד או
 4 לבית אני לא זוכר ואז ניסיתי לבקש תגובה מהתובעת, בגלל שהבנתי שמדובר
 5 בשוטר אני לא יכול לפנות ישירות. עשיתי מה שאני רגיל לעשות במחוז
 6 ירושלים... פניתי לדובר מחוז ירושלים.... האם דיברתי עם הדובר או העוזרת?
 7 לא זוכר. נאמר לי לפנות למטה הארצי. פניתי למטה הארצי. הוצאתי שאילתה
 8 והם אמרו שהם מסרבים להגיב. לו היה נאמר שהיא לא משרתת יותר, הייתי
 9 עושה משהו לפנות גם אליה. נאמר שהם מעדיפים לא להגיב. הרמתי גבה כי זה
 10 לא אופייני. אבל כיוון שזו היתה תגובתם כך כתבתי את זה..." (עמ' 43 ש' 13 -
 11 25)

12 ובהמשך :

13 "ש... לכאורה ניסית לפנות לתובע ולא הצלחת לקבל את התגובה שלו.
 14 ת. כן ודאי.
 15 ש. איך אתה פונה?
 16 ת. מתקשר
 17 ש. אם הוא לא עונה
 18 ת. אם הוא לא עונה והוא היחיד בסיפור אני ממתין ומנסה שוב. הוא לא היה
 19 יחיד מבחינתי פניתי אליה דרך המשטרה. הדבר הובא לידיעתם ולא קיבלתי
 20 תשובה. ... אם אחד הצדדים אומר לא היה ולא נברא למרות שיש סרטונים
 21 ומסמכים, אני חוזר חזרה למסמכים ולדברים שאני כותב ומאמת. לא היתה לי
 22 סיבה לאמת את זה." (עמ' 45 ש' 25 – עמ' 46 ש' 15)

107. אני נותנת אמון בעדותו של רוזנברג, לפיה הוא פנה לדוברות משטרת ישראל, שכן
 24 התרשמותי מעדות הכתב היתה שניתן ליתן אמון בה, ולקבוע ממצאים על פיה. יתר על
 25 כן, דבר זה עולה מהכתבה עצמה, שנכתבה בטרם תביעת דיבה עמדה על הפרק. יתר על
 26 כן, התיאור לפיו הוא התקשר קודם לדוברות המחוז, ומשם הופנה למטה הארצי מעידה
 27 שהעד מעיד מזכרון של אירוע שאירע, ולא בודה את הדבר מליבו, או משער השערות
 28 באשר למה שהתרחש.

108. בדומה, אני מאמינה שהעד התקשר לתובע, אולם לא קיבל מענה. יוטעם כי העד לא
 30 הפריז, וטען שניסה להתקשר מספר פעמים, אלא העיד, בניגוד לאינטרס שלו, שעשה
 31 נסיון אחד, וכי הסתפק בנסיון אחד זה משום שסבר שהדבר אינו נדרש.

109. יחד עם זאת, לא די בנסיון אחד לקבל תגובתו של התובע. יש לזכור בהקשר זה שמדובר
 33 בכתבה המתארת אירועים שאירעו 3 שבועות לפני שנכתבה, ועל כן לא היתה דחיפות
 34 בפרסומה. ובשים לב לכך שלא כל הדברים הכתובים בכתבה מגובים במסמכים או
 35 סרטונים, היה על הכתב לעשות נסיונות משמעותיים יותר לקבל תגובת התובע לדברים
 36 הנטענים נגדו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

110. רוזנברג עצמו העיד שכאשר הוא אינו בטוח לחלוטין במה שנכתב, הוא עושה מאמץ לקבל את תגובת מושא הכתבה, ולו כ"שכפץ" כלשונו, מתוך רצון להגן על עצמו מפני תביעת דיבה (ר' עמ' 43 ש' 16). עדות זו נותנת הצצה להלך נפשו של רוזנברג לפני הפרסום. מהעדות ניתן ללמוד שהוא היה מודע לכך שככלל, לא די בפניה אחת לתובע לקבלת תגובתו. נכונותו לוותר על תגובת התובעים, למרות שהרים גבה לשמע תגובת המשטרה, באה על רקע מידת בטחונו בנכונות הדברים שנכתבו.
111. עמדה זו של רוזנברג עולה בקנה אחד עם ההלכה לפיה
- "מפרסם זהיר צריך לפנות בדרך כלל אל מי שעלול להיפגע מהפרסום ולבקש את תגובתו. הימנעות מקבלת תגובת הנפגע עשויה להיחשב כאי נקיטת אמצעים סבירים כדי לברר את אמיתות הפרסום, ולהקים לתובע את חזקת העדר תום הלב. עם זאת, ייתכנו מקרים בהם לא יהיה טעם בפניה לקבלת תגובה מהנפגע, או שהבדיקות האחרות שנעשו לא יחייבו קבלת תגובה." (שנהר, בעמ' 272)
112. הבדיקות האחרות שנעשו על ידי רוזנברג, וצבר העדויות שהיו בידיו היו אמורות להגן עליו מפני אי דיוקים בפרסום. אלא שכאמור לעיל, למרות שמרבית הכתבה אכן נכונה, לא ניתן לומר כך לגבי כולה. פניות נוספות לקבלת תגובת התובעים היו עשויות להביא לכתבה מדויקת עוד יותר, ולמזער את הפגיעה בתובעים.
- תום ליבו של רוזנברג - סיכום
113. כפי שנאמר בפסק הדין בעניין אילנה דיין, שצוטט לעיל, "ניתן לומר כי יש "מקבילית כוחות" בין השלבים השונים - ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות הקבועות בסעיפים 14-15 לחוק, ולהיפך."
114. שקלתי מחד את עבודת התחקיר היסודי שביצע רוזנברג וחומרי החקירה שעמדו בפניו, ובהם כתב אישום וצילומים ממצלמות האבטחה. כמו כן שקלתי את אמונתו של רוזנברג באמיתות הפרסום, את האופן המתון שבו ניסח את הכתבה, ואת הפרטים שבחר להשמיט ממנה. מאידך את העובדה שתגובת התובעים לא הובאה בכתבה, משום שהנסיון לקבל תגובתם לא צלח, ולא נעשו נסיונות נוספים.
115. אל "מקבילית הכוחות" הנ"ל הוספתי גם את העובדה שקיים עניין ציבורי משמעותי בביקורת על רשויות אכיפת החוק מחד, ואת עוצמתו הפחותה של הביטוי הפוגע מאידך. כמו כן הבאתי בחשבון את העובדה שעיקר הפרסום הפוגע חוסה תחת הגנת "אמת דיברתי", ואילו רק חלקו הקטן מאד אינו חוסה תחת הגנה זו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

116. התובעים היו מעורבים באופן אקטיבי בסכסוך בין העסק של משפחתם לבין עסק מתחרה, התובע השתולל בבית העסק של אושרת ואיים עליה, התובעת אכן היתה במקום האירוע, ותרמה את חלקה כשהזעיקה למקום את עזרת חתנה, שלחובתו נזקפת הרשעה קודמת בעבירת אלימות. אמנם, התובעת לא איימה בעצמה על הנתבעת 2, ושני התובעים לא צפו בצד בעת שחתנם דקר את אחיה. פרטים אלו אינם שוליים, אבל חומרתם פחותה כשהם מובאים בהקשרם.
117. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני סבורה שהעיתון עמד בנטל המוטל עליו להוכיח שיש להחיל עליו את ההגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק.
- סיכום**
118. העיתון פרסם כתבה ובה לשון הרע אודות התובעים. הכתבה נכתבה לאחר תחקיר עיתונאי שהסתמך על כתב האישום שהוגש נגד חתנם של התובעים, על הודעות מתוך תיק המשטרה, על עדויות של עדי ראיה, על דברי הנתבעת 2 ועל צפייה בסרטונים ממצלמות האבטחה. התמונה העולה מכל המקורות האמורים היא של מעורבות התובעים בסכסוך עסקי, אשר בשל התנהגות התובע התדרדר והפך לסכסוך אליים. התובעת, שהיתה במקום, שמעה על ההתדרדרות והודיעה את הדבר לחתנם. בנוכחות החתן, הסכסוך הסלים עוד יותר, והחתן דקר את אחיה של אושרת ובעלה, כשהוא מאיים להרוג אותם.
119. בשולי הכתבה ישנם שני פרטים שאינם נכונים. הראשון מייחס לתובעת איומים על הנתבעת 2, בעוד שאיומים אלו הושמעו רק על ידי התובע. השני מייחס לשני התובעים צפייה פסיבית באירוע הדקירה. פרט זה מבוסס בעיקר על מצלמת האבטחה, אשר חותמת השעה בסרטון שלה שגויה בשל היות השעון לא מכונן, אבל גם על דברי עדי ראיה.
120. על אף ששני פרטים אלו אינם נכונים, העיתון האמין בתום לב בנכונותם, כשהוא נסמך על המקורות שפורטו לעיל. נוכח תום הלב והעניין הציבורי המשמעותי בפרסום הכתבה, אין מקום להטיל על הנתבעת 1 אחריות על פי חוק איסור לשון הרע, ודין התביעה נגדה להידחות. התובעים ישלמו לנתבעת 1 סך של 5,000 ₪ בגין שכ"ט עו"ד והוצאות משפט.
121. דבריה של הנתבעת 2 היו אמיתיים, והיה עניין ציבורי בפרסומם, ולפיכך דין התביעה נגדה להידחות.
122. התובעים ישלמו לנתבעת 2 סך של 25,000 ₪ בגין שכ"ט עו"ד והוצאות משפט. בקביעת סכום זה הבאתי בחשבון את ההתבטאות המינורית של הנתבעת 2 כלפי התובעים, כפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47810-10-13 יוסף ואח' נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח'

1 שפורסמה בכתבה, את העובדה שהדברים הוכחו כנכונים, ואת העובדה שבית המשפט
2 (בשני מותבים שונים) הפנה את תשומת לב התובעים לחולשת הטענות כנגד נתבעת זו,
3 והציע להם למחוק את התביעה נגדה. אין מקום לאפשר להתעקשות התובעים להמשיך
4 ולנהל את ההליכים עד תומם, ובכלל זה לקיים ישיבת הוכחות וסיכומים בכתב, באופן
5 שיגרום לנתבעת 2 חסרון כיס.

6

7 ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ח, 05 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.

8

מוריה צירקה, שופטת

9

10

11

12

